

РЕШЕНИЕ

№ 6520

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5654** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. АПК, вр. чл.39, ал.1 от Закона за защита на личните данни.

Образувано е на основание изпратена от СДВР постъпила жалба от К. Л. Б. от [населено място] против Решение рег. №513005-49/28.03.2022 г. на Директора на СДВР, с което е отказал изтриване на личните му данни, обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР във връзка със „задържане от полицейски орган“ №1239/11.05.2020 г. в 03 РУ. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, като постановено при противоречие с материалноправните разпоредби. Според жалбоподателя в конкретния случай не е приложима разпоредбата на чл.3, т.3, б. „а“ от Инструкция №8121з-748/20.10.2014 г., а след влизане в сила на съдебния акт за отмяна на незаконосъобразната заповед за задържане №227з-1239/11.05.2020 г. на основание чл.21, т.1 от Инструкция №8121з-1280 от 07.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в МВР следва да се изтрият личните му данни, съхранявани в МВР. Иска се отмяна на решението по подробно изложени съображения и присъждане на съдебните разноски, по представен списък.

Ответникът, Директора на СДВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. И. оспорва жалбата. Изразява подробно мотивирано писмено становище за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащите се в приложената в заверено копие на образуваната пред СДВР административна преписка.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по подадено от К. Л. Б. заявление вх. №328605-156/22.12.2021 г. до Директора на ГДНП-МВР за заличаване на негови лични данни, обработвани от МВР.

В ГДНП е извършена проверка, при която е установено, че в „Картотека полицейска регистрация“ – ГДНП не се обработват и не се съхраняват данни за лицето. В автоматизираните информационни фондове на МВР се съдържат данни за задържане от полицейски орган със Заповед №1239/11.05.2020 г., въведено от 03 РУ – СДВР. Задържането е на основание чл.72, ал.1 ЗМВР, като фактическо основание било вписано „чл.354а от НК“. Заповедта за задържане е обжалвана по съдебен ред, отменена със съдебно решение по адм.д. №5931/2020 на СРС, НО, 108 състав, влязло в законна сила на 26.06.2020 г.

Предвид установеното заявлението е изпратено по компетентност на СДВР на основание чл.15, ал.1, вр. чл.14, ал.4 от Вътрешните правила за организация на работа в МВР.

С писмо от 12.01.2022 г. от Началника на 03 РУ – СДВР е изискано копие от Заповед за задържане на полицейски орган №1239/11.05.2020 г., както и информация, от която да е видно във връзка с кой заявителски материал са обработени данни по задържането на лицето. С писмо от 14.01.2022 г. заповедта за задържане е изпратена в заверено копие, като е посочено, че по случая има образувано ДП №813/2020 г. по описа на 03 РУ – СДВР, пр. пр. №12756/2020 г. по описа на СРП по чл.354а НК. В тази връзка и на основание писмо №513000-6481/31.01.2022 г. на СДВР, на 07.03.2022 г. от СРП е изпратено копие на постановление за прекратяване на наказателно производство от 22.11.2021 г. по ДП №813/2020 г. по описа на 03 РУ-СДВР, пр. пр. №12756/2020 г. по описа на СРП. Видно от същото досъдебното производство е било образявано на 11.05.2020 г. за извършено от К. Л. Б. престъпление по чл.354а, ал.3 НК. Същото е прекратено на основание чл.199, чл.243, ал. 1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК (деянието не представлява престъпление). В писмото е отразено, че не е постъпила жалба срещу постановлението.

След преглед и оценка на приложените в преписката документи от Началник на сектор ОИАП е изготвено становище до Зам.-директора на СДВР за резултатите от проверката по подаденото заявление, в което е направено предложение данните от постановлението на прокуратурата да бъдат въведени и на основание чл.56, ал.6 ЗЗЛД личните данни на К. Л. Б. във връзка със „задържане от полицейски орган“ №1239/11.05.2020 г. в 03 РУ – СДВР не следва да бъдат изтрити поради липса на основание.

Въз основа на предложението е издадено Решение рег. №513005-49/28.03.2022 г. на Директора на СДВР, с което е отказано изтриването на личните данни на К. Л. Б., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР във връзка със заповед за задържане от полицейски орган №1239/11.05.2020 г. в 03 РУ – СДВР. За да издаде обжалваното решение органът се позовал на неизтекли срокове по чл.243, ал.10, изр. 2 от НПК, във връзка с чл.3, т.3, б. „а“ от Инstrukция

№8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

При така установената фактическа обстановка съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА – подадена е срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат, при наличие на правен интерес от оспорването в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, с оглед данните за връчване на акта на 06.06.2022 г. и данните за подаване на жалбата на 13.06.2022 г.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – Директора на СДВР, в съответствие с предоставените му правомощия. Съгласно разпоредбата на чл.29 ЗМВР - администраторът на лични данни, обработвани в информационните масиви на МВР е министъра на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Във връзка с това е издадена Заповед №8121з-1111/08.10.2019 г., с която Министъра на вътрешните работи е оправомощил директора и зам.-директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл.53 - 56 ЗЗЛД и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл.68 ЗЗЛД.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал. 2 от АПК. Актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването му.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения. Проведено е производство по чл.376 от ЗЗЛД във връзка с чл.17 от Регламент 2016/679 (Общ регламент относно защитата на данните).

Относно материалната законосъобразност на обжалваното решение, съдът намира следното:

Информацията относно лицата, обработвана във фондовете на МВР, представлява лични данни по смисъла на чл.4, т.1 от Регламент 2016/679, тъй като тя се осигурява възможност лицата да бъдат идентифицирани.

Съгласно чл.4, т. 2 от Регламент 2016/679 „обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или

унищожаване. Вписването и запазването на личните данни в информационните фондове на МВР попада в хипотезата на обработване на лични данни чрез събиране, съответно и чрез записване и съхранение.

Разпоредбата на чл.17 от Регламент 2016/679 урежда детайлно правото на изтриване на лични данни (правото „да бъдеш забравен“) като субективно право на лицата, срещу което стои субективното задължение на администратора на лични данни да ги изтрие без ненужно забавяне при наличието на някое от следните основания: а) личните данни повече не са необходими за целите, за които са били събрани или обработвани по друг начин; б) субектът на данните оттегля своето съгласие, върху което се основава обработването на данните съгласно член 6, параграф 1, буква а) или член 9, параграф 2, буква а), и няма друго правно основание за обработването; в) субектът на данните възразява срещу обработването съгласно член 21, параграф 1 и няма законни основания за обработването, които да имат преимущество, или субектът на данните възразява срещу обработването съгласно член 21, параграф 2; г) личните данни са били обработвани незаконосъобразно; д) личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазването на правно задължение по правото на Съюза или правото на държава членка, което се прилага спрямо администратора; е) личните данни са били събрани във връзка с предлагането на услуги на информационното общество по член 8, параграф 1.

Приложимо към настоящия случай е първото основание, което следва да бъде обсъдено във връзка с основанията за законосъобразно обработване на данните. Събирането и съхранението на личните данни на жалбоподателя в информационните фондове на МВР е законосъобразно доколкото е налице поне едно от основанията по чл.6 от Регламент 2016/679. Оперативно-издирвателната, охранителната дейност и дейността по разследване на престъпления са основните дейности на МВР съгласно чл.6 от ЗМВР. Следователно в правомощията на органите на МВР е да обработват лични данни на лицата, когато това се налага, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице, за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официалните им правомощия – основания по чл.6, §1, букви в), г) и д). Правилата за обработка на личните данни от компетентните държавни органи, които имат правомощия по предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, са уредени в глава осма от ЗЗЛД.

Конкретно в настоящия случай личните данни на жалбоподателя са обработвани с цел да се разследва и разкрие престъпление и да се противодейства на престъпността. Следователно, първоначалното обработване на данните чрез събирането им е в съответствие със закона – както с Регламент 2016/679 и ЗЗЛД, така и със специалните разпоредби на чл.26, ал.1 от ЗМВР и чл.42, ал.1 от ЗЗЛД, които дефинират конкретните цели на обработването.

За да бъде съхранението на данните обаче законосъобразно, следва срокът на съхранението да бъде съобразен с нуждата и с целта, за която са събрани данните. Разпоредбата на чл.26, ал.2 от ЗМВР, във връзка с чл.46 от ЗЗЛД, предоставя на министъра на вътрешните работи законовата делегация да определи сроковете за съхранение на данните по ал.1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им. В изпълнение на делегираните му правомощия Министъра на

вътрешните работи е утвърдил Инstrukция №8121з-748/20.10.2014 г., обнародвана в ДВ, бр.20 от 17.03.2015 г., за определяне на сроковете за съхранение на лични данни, обработвани в МВР. Инstrukцията предвижда различни основания за заличаване на личните данни в зависимост от съпричастността на лицето към престъпното деяние (без обаче да разграничава различните категории лица по чл.47 от ЗЗЛД): Чл.3 от инstrukцията посочва основанията за заличаване на личните данни на лицата, за които очевидно има основания да се смята, че са извършители. От съдържанието на същата разпоредба следва извода, че за да са приложими предвидените в същата срокове, личните данни следва да са събрани и обработвани на основание образувано наказателно производство.

Отделно от това в същата разпоредба на чл.26, ал.2 ЗМВР изрично е предвидено, че данните се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни. В чл.21 от приетата на основание чл.29, ал.2 ЗМВР Инstrukция №8121з-1280 от 7.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в Министерството на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 87 от 19.10.2021 г. са изброени основанията за изтриване на личните данни, като в т.1 е посочен влязъл в сила акт на орган на съдебната власт, а в т.7 - изтичане на срока за съхранението на данните. Следователно, влезлият в сила акт на орган на съдебната власт и изтеклият срок за съхранение, предвиден в Инstrukция №8121з-748/20.10.2014 г., обнародвана в ДВ, бр.20 от 17.03.2015 г. са различни основания за изтриване на личните данни.

В настоящия случай от доказателствата към административната преписка се установява, а това изрично е посочено и в обжалваното решение, че за лицето има въведени данни в Интегрирана регионална полицейска система - СДВР за задържане от полицейски орган №1239/11.05.2020 г. в ОЗ РУ – СДВР. Именно тези данни е отказано да бъдат заличени. Към датата на издаване на процесното решение на 28.03.2022 г. обаче заповедта за задържане е била отменена с влязло в сила съдебно решение. Следователно от този момент насетне за административния орган е възникнало задължение да заличи вписаните данни по отменената заповед в информационните масиви на МВР на основание чл.26, ал.2, изр. 2 ЗМВР и чл.21, т.1 от Инstrukция № 8121з-1280 от 7.10.2021 г. за реда за обработване на лични данни в министерството на вътрешните работи, въпреки наличието на данни за образявано спрямо лицето и прекратено досъдебно производство и без да се преценяват сроковете по чл.3, т.3, б.“а“ от Инstrukция №8121з-748/20.10.2014 г. Това е така, тъй като основанието за събиране и съхранение на личните данни на оспорвания не е образуваното досъдебно производство, а заповедта за неговото задържане, която е била отменена с влязъл в сила съдебен акт. Доказателство в тази насока е и становището на Началник на сектор ИОАП, в което е направено предложение да се въведат данните от постановлението на прокуратурата.

Като е отказал да заличи личните данни на заявителя поради неизтекъл срок по чл.3, т.3, б.“а“ от Инstrukция №8121з-748/20.10.2014 г. ответникът е издал незаконосъобразен административен акт в нарушение на приложимите материалноправни разпоредби. В този си вид, данните противоречат на чл.45, ал.1, т.4 ЗЗЛД – не са точни и в актуален вид, както и в противоречие с принципите по чл. 5 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Решението не съответства на цета на закона да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679,

както и във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване – чл.1, ал.2 и ал.3 от ЗЗЛД.

По тези съображения оспореното решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно на основание чл.146, т.4 и т.5 от АПК, а преписката следва да се изпрати на административния орган за нова разглеждане на заявлението за заличаване на личните данни на жалбоподателя. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази посочените в мотивите на настоящото решение като относими към случая разпоредби и да постанови административен акт, съобразно предвиденото в същите.

С оглед изхода от спора и съгласно чл.143 ал.1 АПК искането процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. Следва да му се присъдят 10 лева държавна такса и 500 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение, което е в минимален размер по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което и възражението за прекомерност, направено от ответника се явява неоснователно.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение рег. №513005-49/28.03.3033 г. на Директора на СДВР, с което е отказал изтриване на личните данни на К. Л. Б. от [населено място], обработвани в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР във връзка със „задържане от полицейски орган“ №1239/11.05.2020 г. в 03 РУ.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на СДВР за произнасяне по заявление вх. №328605-156/22.12.2021 г. на К. Л. Б. за заличаване на негови лични данни, обработвани от МВР, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Л. Б. сумата от 510 /петстотин и десет лева/, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 от АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: